

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ Κ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ, 1887.

ΑΡΙΘ. 238.

Συνδβ. έτης. εν Έλλάδι Δρ: 1-1

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

Εξ ούδένου, πλην των τακτικων ανταποκριτων, στέλλεται η 'Εφημερίς των Παιδων' απεν προκληρωμης.

» » » » Έξωτερικω φρ. 2-1

Έκ οδω Σταδιου αριθ. 39.

ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΡΟΔΟ.

Κοντά σέ πέτρα
θέλει ν' άνθιση
άνθος ώραιο
ρόδο μικρό.,

Μά, μόλις κάνει
νά κοκκινιση,
κοντά τ' άγκάθι
'θαγίνει σκληρό.

Και, μόλις κάνει
φύλλα ν' ανοιξη
νά και τ' άγκάθι
τό φθονερό.

Στρέφει, τό πνάνει
τό ξεφυλλίζει,
κ' ένα τ' άφίνει
φύλλο ξερό.

Στρέφει κ' εκείνο,
λέει στό χώμα;
«Δέν είμαι σένα
«παιδί κ' εγώ;

«Κ' εγώ δέν πέφτω
«στό ίδιο στρώμα
«μέ τάλλα τάνθη
«νά κοιμηθώ;

«Στείλέ μου μάννα,
«όλιγη δροσο,
«νά με δροσιση
«νά μή χαθώ!»

«Αχ!... κάθε μάννα,
«του λέει, ξέρει
«τί πόνου τώρα
«τρασώ εγώ.

Καρκίνος ό Καλυβίτης.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ Ο ΚΑΛΥΒΙΤΗΣ.

Ούτως ονομάζεται ει-
δος τι καρκίνου, όστις
ιδιοποιείται τό κέλιφος
διαφόρων όστρακοδέρ-
μων, πρós φύλαξιν του
μαλακού του σώματος.
Έννοείται, ότι με την
αύξησιν του σώματος έ-
χει χρείαν και εύρυχω-
ροτέρας κατοικίας, όθεν
κατ' έτος εύρίσκεται εις
την ανάγκην νά φροντί-
ζη διά νέον οικημα! Συ-
νήθως δέ προμηθεύεται
τούτα έκ των κενών ό»
στρέων, τά όποια εύρί-
σκονται εν άφθονία παρά
τάς άκτάς της θαλάσσης.

«Αχ! Ψ γιατί, μάννα,
«μικρούλι τόσο
«μάφησης μόνο
«νά μαραθώ;

Τάκουσ' εκείνη,
και, δακρυσμένη,
γυρίζει βλέπει
παιδί νεκρό!

«Παιδί μου, σουπα,
«παιδί μου, φευγα,
«έλα κοντά μου,
«κ' είσαι μικρό!

«Έλα κοντά μου,
«γιατί, ποιος ξέρει,
«μήν είν' άγκάθι
«έκει σκληρό

«Και πού νά έπιεσες
«κ' έμαράθης.
«Τί νά σου κάμω
«τώρα εγώ;»

«Αχ!... δέν ήθέλησες
«νάμ' άκούσης.
«Ήσουν άνόητο,
«σαν μικρό

«Άκουε τή μάννα,
και προφύλασσου,
έν δο' ακόμα
είσαι μικρό.

Αύτοι μου οι στίχοι,
μικροί μου φίλοι,
μάθημα κρύβουν
πολύ πικρό.

Γιατί τά πάντα
στό βράδιόμα σου
κι αυτό τό χώμα
κρύβει κακό.

(Η. Ι. ΟΥ.)

Η ΧΑΙΔΗ

Κατ' επιθυμίαν εκ του Γερμανικού. (Ήθε προηγούμενον φύλλον.)

— Μή φοβείσαι, — είπεν ο θυρωρός, — ή γάτα μου δέν θά σέ πειράξη, έν όσω έγω είμαι παρών. Ήμπορείς νά κυττάξης τά γατάκια της.

Ή Χαΐδη έπλησίασε τότε τό πανέριον και εξήτασε μέ πολλήν έπιμέλειαν τά γατάκια.

— Πόσον ώραιά είναι! έξεφώνησεν, χαϊδεύουσα αυτά διά τής χειρός της.

— Θέλεις νά έχης έν εξ αυτών; ήρώτησεν ο θυρωρός.

— Διά ιδιόν μου; — και παντοτεινά;

— Βεβαιότατα! — είπεν ο θυρωρός, — Ήμπορείς νά πάρης περισσότερα ή και όλα, άφού έχεις τόσον πόθον δι' αυτά!

Ή χαρά της Χαΐδης δέν είχεν όρια. Είς τήν οικίαν της κυρίας Κλάρας ήτο τόπος διά όλα τά γατάκια. Ήπειτα δε και αυτή ή Κλάρα θά είχε μεγάλην χαράν, όταν έβλεπε τά μικρά ταύτα γατάκια! «Πόσον ώραιαν διασκέδασιν θά έχωμεν μέ αυτά! Θά τοίς ρίπτομεν χαρτία, ή τήν κουβαρίστραν και αυτά θά τρέχουν νά τά πιάσουν!»

— Άλλά πώς νά τά πάρω εις τό σπήτι; ήρώτησε τόν θυρωρόν.

— Έγω θά τά φέρω, φθάνει μόνον νά μου είπης τήν οικίαν όπου κατοικεί; είπεν ο θυρωρός.

— Κατοικώ εις τού κ. Σήσμαν τό μεγάλο σπήτι. Είς τήν εξώθυραν τού όποιου είναι μία χρυσή κεφαλή σκύλου, κτύπησε αυτήν και άμέσως ο Σεβαστιανός θά έβη νά σέ άνοιξη.

— Γνωρίζω τήν οικίαν καλώς, είπεν ο θυρωρός. Άλλά σύ δέν είσαι κόρη τού κ. Σήσμαν;

— Όχι, αλλά ή κυρία Κλάρα, ή κόρη του, θά εύχαριστηθή πολύ, όταν ιδή τά ώραιά ταύτα γατάκια.

— Τώρα, μικρά μου ήμπορείς νά πηγαίνης, είπεν ο θυρωρός.

— Άλλά, έπιθύρουν ή Χαΐδη, πολύ έπιθύμουν νά ήμπορούσα νά πάρω έν ή δύο μαζί μου τώρα.

— Στάσου, είπεν ο θυρωρός, και λαβών τήν μπότερά γαλήν, τήν εκλείσεν εις τό άλλο δωμάτιον; έπειτα έπήρε δύο γατάκια, έν λευκόν και έν παρδαλόν ως τίγριν και τά έβαλεν εις τήν έμπροσθήειαν της Χαΐδης. «Τώρα, είπες, πηγαίνε και αύριον φέρω και τά άλλα έγώ!»

— Ή Χαΐδη κρατούσα καλώς τόν θησαυρόν της έτρεξεν εις τήν οικίαν παρακολουθούμενη υπό τού όργανόπαιδος. Μόλις δ' έφθασαν εκεί και

άμέσως εκράτησε τήν θύραν, και έν τῷ άμα έφάνη ή μορφή τού Σεβαστιανού.

— Γρήγορα, γρήγορα, δεσποινούλα μου, έξεφώνησεν ο Σεβαστιανός. Τρέξε εις τήν τραπέζιαν, διότι όλοι είναι εις τό τραπέζι, ή δε κυρία Λουκία φαίνεται σάν γεμισμένο κανόνι! Άλλά δέν μέ λέγεις, έπρόσθεσε, τί σέ κατέβη νά δραπετεύσης σήμεραν τό πρωί;

Ή Χαΐδη δέν έδωκεν άπάντησιν, αλλά έτρεξεν άμέσως εις τήν τραπέζιαν, όπου πραγματικώς έβρε τήν κυρίαν Κλάραν και τήν κυρίαν Λουκίαν καθημένας περί τής τραπέζης.

Ή κυρία Λουκία ούδε καν έσήκωσε τούς όφθαλμούς της νά κυττάξη τήν Χαΐδην, αλλά και ή κυρία Κλάρα έφάνη ότι δέν τήν παρατήρησε. Μόλις όμως εκάθησε και ή κυρία Λουκία ήνοιξε τό στόμα της. «Άδελφάιδ, θέλω νά σέ ήμιλήσω έπειτα' τώρα δε μόνον άκούωμαι νά σέ είπω, ότι έφέρθηκας πολύ κακά και είσαι άξια τιμωρίας, διότι αφήκας τήν οικίαν χωρίς νά ζητήσης άδειαν, ή τουλάχιστον νά είπης πού πηγαίνεις διά νά γνωρίζωμεν. Ήπειτα έμεινες έξω τόσαις ώραις! Ή διαγωγή σου αύτη είναι πολύ κακή».

— Μνιάου! ήτο ή άπόκρισις.

Είς τό άκουσμα της φωνής ταύτης ή όρχή της κ. Λουκίας δέν είχεν όρια. «Τί; έφώνασε. Δέν φθάνει ότι έφέρθη; τόσον άχρεία, αλλά θέλεις και νά άστειύσασαι! Πρόσεξε, διότι, θά ήναι διά τό κακόν σου!»

— Δέν άστειύομαι, — είπεν ή Χαΐδη, — αλλά Μνιάου, Μνιάου, ήκούσθη έν νέου.

Ο Σεβαστιανός τώρα μόλις κατόρθωσε νά άποθέσθ τόν πινάκιον μέ τά αυγά επί της τραπέζης και εξήλθε δρομαίως εκ της τραπέζιαν, διότι δέν ήδύνατο νά κρατήσθ επί πλέον τόν γέλωτα.

— Άλλά τούτο δέν υποφέρεται! εκράυγασε μέ όργην ή κυρ. Λουκία. Σήκω και φύγε άμέσως από τό τραπέζι, καλησκόριτο! Τί είναι αυτά τά πράγματα;

Ή Χαΐδη τρομάξασα έσηκώθη και ήτοιμάζετο νά άπολογηθή και νά εξηγήσθ τό πράγμα, αλλά πριν άρχίσθ, ή αυτή φωνή ήκούσθη, «Μνιάου! Μνιάου!» τούτο δ' έκαμε τήν κυρ. Λουκίαν έξω φρενών.

— Άλλά, Χαΐδη, παρατήρησεν ή κυρία Κλάρα, άφού βλέπεις ότι ή κυρία Λουκία πειράζεται και δυσχεραστεύεται άκούουσα τόν ήχον τούτον, διατί εξακολουθείς νά τόν κάμνης;

— Έγω δέν τόν κάμνω — έξεφώνησεν ή Χαΐ-

δη, αλλά τά γατάκια, τά όποια έχω έδώ εις τήν μπροσθήειά μου!

— Τί; τί; έβρόντησεν ή κυρία Λουκία. Και αυτό μάς έλειπε! Δέν μάς φθάνει ή χωριατοσύνη σου, αλλά μάς εκουβάλλεις και γατόπουλα! Σεβαστιανέ! πάρε τα και πέταξέ τα έξω, διότι δέν υποφέρω ούδε καν νά τά ιδω — μέ πιάνουν τά νεύρα μου. Ταύτα είπούσα έσηκώθη και έτρεξεν εις τό σπουδαστήριόν κλείσασα όπισω της τήν θύραν. (Ακολουθεί.)

ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ.

(Μύθος.)

Μία φορά και έν καιρό έξούσεν έννας άνθρωπος, ο όποιος εκατασκεύαζε μουσικά όργανα. Κάθε νέον όργανον, τό όποιον έκαμνεν ήτο τελειότερον από τό προηγούμενον. Τελευταίον κατόρθωσε νά κατασκευάσθ έν, τό όποιον έπαίξε μόνον του ώραιά νυμφικά τραγούδια, άν ο γαμβρός και ή νύμφη έμβαίνουν εις τήν Εκκλησίαν διά νά στεφανωθούν μέ ειλικρινή άγάπην μεταξύ των και ύπακοήν εις τόν Θεόν.

Άφού επέτυχε τούτο ο όργανοποιός περιήλθε τά χωρία της πατρίδος του και από όλαις ταίς κοπέλαις ιδιόταξεν εκείνην, ή όποια τού έφάνη, ότι ήτο ή καλλιτέρα και τόν ήγάπα ήλικρινώς, και άμέσως τήν ήρραβωνίσθη και τήν έφερον εις τήν πόλιν του διά νά τήν στεφανωθή.

Ή ήμέρα τού γάμου διωρίσθη και πολλοί συγγενείς και φίλοι και άλλοι έπορευθήσαν μέ τόν γαμβρόν και τήν νύμφην εις τήν εκκλησίαν όπου έμελλον νά γείνουν τά στεφανώματα. Είς τόν δρόμον ο γαμβρός ούτε τόν Θεόν, ούτε τήν νύμφην έσυλλογίζετο, αλλά τόν έαυτόν του και τό θυμάσιον όργανόν του. Ήπερφανεύετο δε συλλογίζόμενος πόσον θά εξηπάζοντο οι παρόντες ν' άκούσουν τό όργανον νά παίζη μόνον του! Με τούς συλλογισμούς τούτους έμβήκαν εις τήν εκκλησίαν.

Όποια όμως υπήρξεν ή εκπληξίς του, όταν είδεν ότι τό όργανον έμενεν άφωνον! Ή τελετή έτελείωσε χωρίς μουσικήν και ο γαμβρός έπέστρεψεν εις τόν οίκόν του κατηφής και μελαγχολικός, μόλις δε έσκοτίησασε και αφήκε τήν οικίαν του και εξενιτεύθη εις μακρινόν τόπον.

Εκεί έμεινεν επί πολλά έτη χωρίς νά ένθυμηθή τήν νύμφην του. Τελευταίον μίαν ήμέραν ως νά έξυπνησεν από βαθύν ύπνον ήρχισε νά συλλογίζεται δι' αυτήν και νά έπιθυμή νά έπιστρέψη εις τήν πατρίδα του. Έπούλησε λοιπόν ό,τι

είχε και άμέσως εξεκίνησε διά τόν τόπον της γεννήσεώς του.

Ήστερα από πολλούς μήνας, διότι είχεν ύπάγει πολύ μακράν, έφθασε τέλος εις τήν πόλιν του και τό πρώτον πράγμα, τό όποιον άπήνητησεν, ήτο μία κηδεία.

Ήρώτησε ποίος απέθανε και τού είπον, ότι ήτο ή γυναίκα τού όργανοποιού, ο όποιος τήν αφήκε και έφυγε κρυφίως εις άγνωστον χώραν. Είς τό άκουσμα τούτο ήρχισε νά κλαίη, αλλά εις κανένα δέν είπε ποίος ήτον. — Μόνον σιγά, σιγά έπλησίασε τό φέρετρον και προσήλωσε τούς όφθαλμούς του εις τό ώραιόν πρόσωπον της άποθαμμένης. Οί άκολουθούντες τήν κηδείαν ένόμισαν ότι ήτο κανείς από τούς πτωχούς και δυστυχείς, τούς όποιους ή άποθανούσα έπισκέπτετο και έβοήθει και διά τούτο δέν τόν ήρώτησε κανείς ποίος ήτο.

Τέλος τό λείψνον έφέρθη εις τήν εκκλησίαν, μόλις δε έμβήκαν οι φέροντες αυτό, άμέσως τό όργανον, τό όποιον εκείνος είχε κατασκευάσει, ήρχισε νά παίζη μόνον του τόσον μελωδικώς, ώστε όλοι ένόμισαν ότι ήκουον ουράνιον ψαλμωδίαν. Κατέθεσαν τό φέρετρον και μέ μεγάλην ήσυχίαν ήκραζόντο τήν μελωδίαν ταύτην.

Ο όργανοποιός άκούμβησεν εις ένα από τούς στύλους, έστάθρωσε τάς χείρας του και εκλείσε τούς όφθαλμούς του, ένῶ δάκρυα χαράς έρρεον επί τάς παρειάς του. Ήσθάνετο, ότι ο Θεός είχε συγχωρήσει τήν άμαρτίαν του. Ή λύπη είχε τόν ταπεινώσει, και εξαλείψει τήν υπερηφάνειαν της καρδιάς του.

Ή μουσική έπαυσεν. Ο ξένος ο άκουμβιτικός εις τόν στύλον αίφνης έπεσε κάτω. Οί παριστάμενοι τόν έσήκωσαν, αλλά αυτός ήτο νεκρός! Όλον ή προσευχή τώρα έστράφη πρὸς αυτόν, εκ της εξετάσεως δε των έγγραφων του άπεδείχθη, ότι ήτο ο όργανοποιός, όστις αφήσε τήν νύμφην του τόσον άποτόμως, και άπεφάσισαι νά θάψουν αυτόν εις τό αυτό μνήμα μέ αυτήν.

Τό όργανον εκ νέου ύψωσε τήν φωνήν του, εξηκολούθει δε παίζον έως ού εκλείσθη ο τάφος (άνωθεν των δύο εκείνων σωμάτων, των όποιων αι ψυχαί ήνώθησαν διά παντός έν ουρανῷ. Ήπειτα έπαυσε και ποτέ πλέον δέν επανέλαθε τάς ουρανίους αυτού μελωδίας!

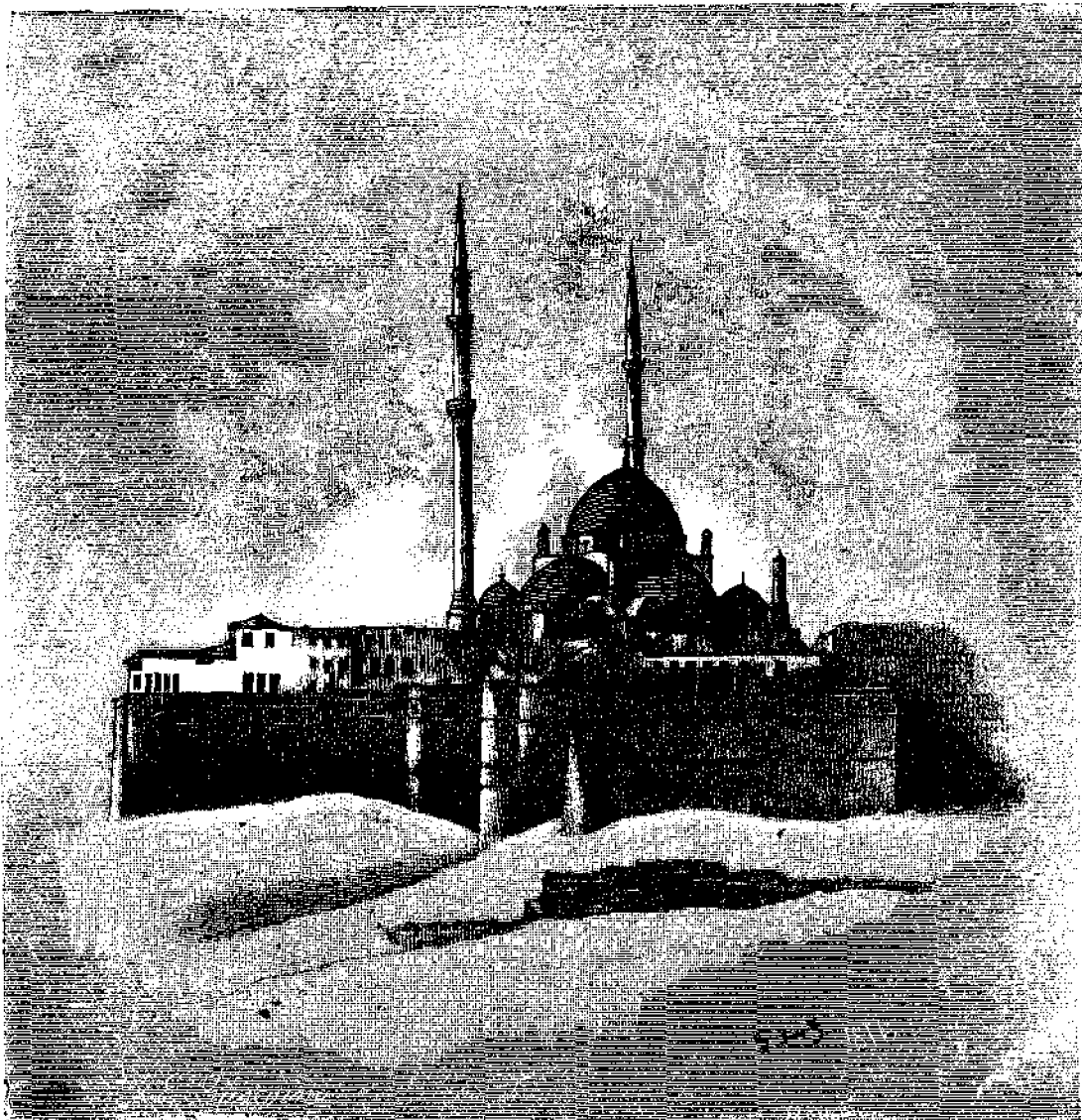
Πόσον εύχαριστήσεων και εύλογιών δέν μάς στερεί καθ' εκάστην ή υπερηφάνεια της καρδιάς! και πόσον μακαρία και εύλογητή ή μετάνοια και ή εξ αυτής πηγάζουσα ταπεινοφροσύνη! Μακάριοι οι ταπεινοί κατά τήν καρδίαν, διότι αυτοί θέλουσιν ιδεί τόν Θεόν.»

ΚΑΪΡΟΝ.

Τὸ Κάϊρον εἶνε πρωτεύουσα τῆς Αἰγύπτου, ἐκτίσθη δὲ ὑπὸ τῶν Ἀράβων τὸ 970 μ. Χρ. καὶ ἔχει ἑκτασὶν ὅ τετραγωνικῶς μιλίων· ἀλλ' οἱ

ὑπάρχουσι προσέτι διάφοροι πλατεῖαι, εἰς τὰς ἑποίας κεῖνται διάφοροι ἀγοραί, ἢ παζάρια. Αἱ οἰκοδομαὶ φέρουσι τὸν τύπον ἢ ρυθμὸν τῆς Ἀραβικῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

Οἱ τάφοι προσέτι τῶν Μαμελούκων, οἱ ὅποιοι κεῖνται ἔξωθεν τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, εἶναι πολὺ

Ὁ ναὸς τοῦ Μεχμέτ Ἀλλῆ.

ὁδοὶ τοῦ εἶναι ἑλικοειδεῖς καὶ στεναί, ἀπέχει δὲ τοῦ ποταμοῦ περὶ τὸ ἓν μίλιον.

Ἡ πόλις εἶναι διηρημένῃ εἰς διάφορα τμήματα, ἕκαστον τῶν ὁποίων κατοικεῖται ὑπὸ ἰδίας φυλῆς ἢ θρησκείματός, περιβάλλεται ὑπὸ τείχους καὶ ἔχει πύλην ἰδίαν, ἣ ἑποία κλείει εὐθὺς ἀφοῦ ἀρχίσῃ νὰ νυκτώσῃ· οὕτω δὲ ἕκαστον τμήμα ἀποτελεῖ τὴν ἰδίαν φρουρίον.

ἡρώαιοι—εἶναι ἐκ μαρμάρου λευκοῦ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχουσι δόμους (κουμπέδες) λελαξευμένους, χρωματισμένους ἢ χρυσομένους.

Μεταξὺ τῶν ἐπισήμων οἰκοδομῶν εἶναι καὶ ὁ ναὸς τοῦ Μεχμέτ Ἀλλῆ ἐν τῷ φρουρίῳ τοῦ Καΐρου, εἰκόνα τοῦ ὁποίου ἔχουσιν ἐνώπιόν των ὀλίγοι μικροὶ μου ἀναγνώσται.

Η ΣΤΕΦΙΣ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ.

Εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἀγγλίας ὑπάρχει εἰσέτι συνήθεια, τὴν πρώτην τοῦ Μαΐου ἐκάστου ἔτους

Ἡ στέφισ κατέστη εἶδος εὐχαρίστου πανηγύρεως, εἰς τὴν ἧποῖαν ὅλαί αἱ νεάνιδες συνέρχονται διὰ νὰ στέφουν τὴν κόρην, ἡ ἧποῖα ἀναγνωρίζεται ἀπὸ ὅλους ὡς ἡ ἐρασημιωτέρα οὐχί

Νεῶνις στεφανουμένη ἑκὰ τὴν ἀρετὴν τῆς.

νὰ στεφανώουσι ἐκεῖνο τὸ κοράσιον, τὸ ἧποῖον ἦτο τὸ ἀξιερατότερον ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας. Ἐννοεῖται, ὅτι τὰ κοράσια συνερίζονται παιδιόθεν ποῖον νὰ κατασταθῇ περισσότερο τῶν ἄλλων ἀξιαγὰπτηον διὰ τῶν καλῶν τρόπων καὶ τῆς εὐγενεοῦς συμπεριφορᾶς των.—Ὁ στέφανος δὲ συνίσταται ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότατα τριαντάφυλλα, τὰ ἧποῖα δύνανται νὰ εὐρεθοῦν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

τόσον διὰ τὴν καλλονὴν τῆς ὅσον διὰ τὴν γλυκύτητα τοῦ ἤθους καὶ τὴν καλὴν συμπεριφορὰν. Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ παρομοίαν συνήθειαν ἐπικρατοῦσαν εἰς τινὰ ἐξοχικὰ μέρη τῆς Γαλλίας. Εἶναι δὲ αἱ πανηγύρεις αὗται ἀγῶνες ἀρετῆς καὶ χρησιμεύουσι εἰς τὸ νὰ προάγουν τοὺς καλοὺς τρόπους καὶ τὰ χρηστὰ ἤθη.

**ΕΚ ΤΗΣ ΒΥΤΤΙΚΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ
ΜΗΤΡΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ**

Γυνή τις χήρα τόνον υπερηγάπα τόν μονογενή υιόν της, ώστε και αὐτῶν τῶν ἀναγκαίων σχεδόν ἑσπερεῖτο διὰ νὰ διδῆ εἰς αὐτὸν καλὴν ἀνατροφὴν καὶ νὰ ἐκπληροῖ τὰς παιδικὰς του ἐπιθυμίας.

Τὰ ἐξοδα τοῦ σχολείου ἐπορίζετο ἐκ τῶν κῶπων της καὶ ἔχαιρε μάλιστα μεγαλαουχούσα, ὅτι ἠμπόρει νὰ δώσῃ εἰς τὸν υἱὸν της ὅσα αὐτὴ ἢ ἀθλία δὲν εἶχεν ἀξιώσῃ νὰ ἔχῃ εἰς τὴν νεότητά της. Ἐστοχάζετο, ὅτι ὁ υἱὸς της ἀπέκτα γνώσεις, καὶ πολλάκις, ὅταν ἔβλεπε ὅτι ἐλυπεῖτο ἢ ἑσπενοχωρεῖτο διὰ τὴν ταπεινὴν του θέσιν δὲν ἤθελε νὰ βάλῃ ψωμίον εἰς τὸ στόμα της διὰ νὰ τῷ προμηθεύσῃ ὅσα ἤθελον τὸν κάμει ἴσον κατὰ τὸ φαινόμενον μὲ τούς ἀνωτέρους του.

Ἡ μήτηρ ἔσφαλεν εἰς τὴν κρίσιν, ὁ υἱὸς εἰς τὴν διαγωγὴν. Ἡ ἀγάπη τῆς μητρὸς ἔμεινεν ἀμετάτρεπτος, ἐνῶ ἡ τοῦ υἱοῦ καλὴ ἡμέραν ἐσφυκρύνετο εἰς τὴν ψυχρὰν καὶ φιλαυτοῦ καρδίαν του, εἰς τελευταῖον κατήντησε νὰ γείνη τόνον σκληρὸς, ὥστε νὰ δέχεται μὲ ἀδιαφορίαν καὶ μὲ περιφρόνησιν ὅλας τὰς περιποιήσεις τῆς μητρὸς του. Ἀλλ' ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐπαρηγορεῖτο μὲ τὸν στοχασμὸν, ὅτι ταῦτα εἶναι φυσικὰ εἰς ὅλα τὰ παιδιά!

Μὲ τὸν καιρὸν ὁ υἱὸς ἐγεινεν ἀνθάδης καὶ παρήκοος καὶ δὲν ἐπέστρεφε τακτικὰ εἰς τὴν μητρικὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἐπεροῦσε τὰς νύκτας του μὲ κακοὺς συντρόφους, ἐνῶ ἡ μήτηρ τὸν ἐπρόσμενε κλαίονσα, καὶ ὅταν ἤρχετο, τὸν ἐνηγκαλίζετο καὶ τὸν ἐκάλυπτε μὲ φιλήματα, τὰ ὅποια ἔλεγον, «κίε μου, ἰδὲ πόσον κακὸς καὶ ἀχάριστος εἶσαι εἰς τὴν δυστυχῆ μητέρα σου!»

Οὕτως ἐξηκολούθει τὸ πρᾶγμα, ἕως οὗ ὁ νέος ἔπεσεν εἰς τὴν μέθην καὶ διαφόρους ἀλλὰς κακὰς ἐξεις συνήθειαι εἰς τούς ἀνυποτάκτους καὶ κακοὺς νέους. Ἡ μήτηρ προσεπάθει μὲ δάκρυα νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν καλὸν δρόμον, ἀλλ' αὐτὸς τὴν ἀπέκρουε μὲ ὕβρεις καὶ τὴν ἠπέλειε μὲ ἀχρείας λέξεις, καὶ τελευταῖον διὰ νὰ ξεφορτωθῇ, ὡς ἔλεγει τὴν μητέρα του, ἀπεφάσισε νὰ γείνη ναύτης, καὶ οὕτως ἐγκατέλειπε τὴν μητρικὴν του οἰκίαν.

Παρήλθον πολλὰ ἔτη καὶ ἡ ἀθλία μήτηρ οὐδὲ λέξιν δὲν ἔλαβε παρὰ τοῦ ἀχαρίστου υἱοῦ της. Ἐνίοτε ἐμάνθανεν ἀπὸ κανένα ἀπὸ τούς συντρόφους του, ὅτι ἦτο εἰς χώραν μακρυνήν, ἀλλ' ὁ ἴδιος ποτὲ δὲν τῆς ἔστειλεν οὐδὲ χαιρετισμάτα. Τὸ μητρικὸν φίλτρον ὅμως εὗρισκε δικαιολογίαν καὶ δι' αὐτὴν τὴν διαγωγὴν τοῦ υἱοῦ της. — «Οὐ-

τως ἔχει μὲν τούς ναύτας, — ἔργεν; — οἱ ὅποιοι ταξειδεύουν εἰς ξένας χώρας». Ἐνθιμεῖτο ἡ ἀθλία τὰ νηπιακά του γέλοια κατὰ τούς πρώτους τῆς ἡλικίας του χρόνου, κατὰ τούς ὁποίους ἔβαλε τὴν παρεῖάν του εἰς τὴν ἰδικὴν της καὶ τὸν ἀπεκομίζε γλυκὰ εἰς τὰς ἀγκάλας της. Ἐνθιμεῖτο τὰς ἀστείότητάς του καὶ τὰ παιγνιδία του καὶ πῶς ὅταν ἐφοβεῖτο ἔτρεχεν ὡς πουλίον εἰς τὰς ἀγκάλας της, τὸ ὅποιον ζητεῖ τὴν φιλίαν του, καὶ ἐπαρηγορεῖτο μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἐπέστρεφε ποτὲ καλὸς ἄνθρωπος!

Ἐσπέραν τινὰ σφοδρῶ χερσιώνος, ἐνῶ ἡ χήρα ἐκάθητο μόνη εἰς τὴν μικρὰν της φωτίαν, ἤκουσε κτυπήματα δυνατὰ εἰς τὴν θύραν. Μόλις ἤνοιξε καὶ ἐμβαίνει ἄνθρωπος ὁ ὅποιος ἐπεριπάτει ὡς χλωρός. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο κατηφὲς καὶ ἐκρυπτετο κατὰ μέρος ἀπὸ τὸν σκούφόν του. Ἡ ἀσωτία καὶ παραλυσία τὸν εἶχον καταστήσει ἀγνώριστον, ἀλλ' οἱ μητρικοὶ ὀφθαλμοὶ ἀνεγνώρισαν τὸν ἀπόντα υἱόν. Ἀτενίσασα εἰς τὰ γαλανὰ ὀμμάτια, τὰ ὅποια τὴν ἔθελγον τόνον εἰς τὴν νηπιότητά του, ἀνεγνώρισε τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης της καὶ βίβησεν εἰς τὸν τράχηλόν του, ἐξεφώνησεν, «κίε μου, κίε μου!»

Ἀλλ' εἶχεν ἐπιστρέψει ἄρα γε ὁ υἱὸς της, ὡς ὁ ζωτὸς υἱὸς τῆς παραβολῆς μετανοημένος, διὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τὴν μητέρα του καὶ νὰ δείξῃ ὅτι ἐλυπεῖτο διὰ τὴν ἀχαριστίαν καὶ τὰς ἀμαρτίας του; «Ὁχι, ὄχι! Ἀπ' ἐναντίας ἀπεσιώπησεν ὅλα!»

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἱστορίας εἶναι σύντομον. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀσωτίας εἶχον ἐξασθενήσει τὰς σωματικὰς του δυνάμεις καὶ μίαν ἡμέραν μολονότι ἐφαίνετο, ὅτι εἶχεν ἀναλάβει ἀπὸ τὴν ἀκρασίαν, τοῦ ἐπῆλθεν ἀποπληξία, ἡ ὅποια τοῦ ἀφῆρεσε τὴν ζωὴν καὶ τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν αἰωνιότητα διὰ νὰ λάβῃ τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας του.

Ἡ ἀθλία μήτηρ ταχέως τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὸν τάφον. Τὸν εἶχε δὲ περιποιηθῆ μὲ γλυκύτητα καὶ φιλόστοργον ὑπομονήν, καὶ μολονότι, ἔσφαλεν εἰς τὴν κρίσιν της, ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη της δὲν εἶχε παῦσαι ποτὲ, οὐδὲ εἶχεν ἐλαττωθῆ; μὲ ὅλας τὰς ἀμελείας, τὰς σκληρότητας καὶ τὰς κακίας του.

Δὲν εὗρισκονται ἄρα γε καὶ τώρα μεταξύ μας νέοι, οἱ ὅποιοι ἂν καὶ ἀνετρέφθησαν μὲ πολλὴν τρυφερότητα καὶ φροντίδα ἐγειναι ὅμως θύματα τῆς ἀμαρτίας καὶ κατεστάθησαν αἴτιοι νὰ καταβῶσι πρόωρος εἰς τὸν τάφον καὶ αὐτοὶ οἱ γονεῖς των; Δυστυχῶς ὑπάρχουν καὶ εἰς τὴν μελέτην τούτων συνιστῶμεν τὴν λυπηρὰν ταύτην διήγησιν.

Η ΑΛΒΑΝΗ ΚΟΡΗ.

Εἰς τὴν προκαίμενην εἰκόνα ἔχουν αἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται κόρην Ἀλβανὴν ἐνδεδυμένην τὴν ἐνδυμασίαν, ἣτις εἶνε κοινὴ μεταξύ τῶν Ἑλληνοαλβανῶν ἐν Ἑλλάδι.

Ἡ ἐνδυμασία αὕτη εἶναι κομψή καὶ εὐπρεπής, καὶ ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας φοροῦν μάλλον αἱ πτωγαὶ γυναῖκες. Ὅπως δὲ αἱ γυναῖκες ἑλλων (μερῶν τῆς Ἑλλάδος, ὡς λ. χ. τῆς Τσακωνίας, τῆς Μάνης, τῆς Μεσσηνίας, τῆς Τριπόλεως, τῶν Πατρῶν, τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, τῆς Κίμης κτλ. οὕτω καὶ μεταξύ τῶν Ἑλληνοαλβανῶν ἡ νυμφικὴ ἐνδυμασία καὶ μεταξύ τῶν πτωχοτάτων κατεσκευάζετο ὅσον τὸ δυνατόν μὲ περισσοτέραν φιλοκαλίαν καὶ δαπάνην. Τὸ γλυκὺ ὄνειρον ἐκάστης παρθένου ἦτο νὰ προετοιμάσῃ τὰ νυμφιακὰ τῆς καὶ πρὸς τοῦτο ἤρχιζε νὰ κοπιᾷ καὶ νὰ φροντίζῃ, ἀπ' ἧς στιγμῆς ὑπερέβαινε τὸ 12ον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς. Τὸ νυμφικὸν δὲ τοῦτο φόρεμα τὸ ἐφύλατταν, ὡς καὶ τὰ στέφανά τῆς, ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ μέχρι τοῦ θανάτου τῆς καὶ τότε τὸ ἐκληροδοτοῦσε εἰς τὴν προσβυτέραν τῶν θυγατέρων τῆς, ἢ εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τῆς, ἂν δὲν εἶχε κόρην.

Αἱ Ὑδραῖαι, Σπετσιώτισσαι καὶ Κρανιδιώτισσαι καίτιοι Ἀλβανοὶ, εἶχον παραδεχθῆ μεταξύ τῶν ἄλλου συρμού ἐνδυμασίαν, ὅστις τὰς εἶδει κνευ μεγαλοπρεπεστέρας καὶ ἀνδρικοτέρας, ἀλλὰ ἑστερεῖτο τοῦ κομποῦ καὶ χριέντος, τὰ ὁποία

περιεκόσμων τὴν ἐνδυμασίαν τῶν κατὰ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα Ἀλβανίδων,

Δυστυχῶς, ὅπως αἱ ἄλλαι κατὰ τόπους γυναικείαι ἑλληρικαὶ ἐνδυμασίαι κατὰ μικρὸν ἐξη-

ΕΛΛΗΝΟΑΛΒΑΝΗ ΚΟΡΗ.

φανίσθησαν, ἀποροφηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου τῆς ἐνδυμασίας, οὕτω ἢ καὶ τῶν Ἀλβανίδων φαίνεται ὅτι θὰ ὑποστῇ μετ' οὐ πολὺ τὴν αὐτὴν τύχην. Ἰσως δὲ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ παρόντος αἰῶνος ὀλίγαι θὰ ὑπάρχουν ἐν Ἑλλ. γυναῖκες ἐνδύμεναι ἄλλως, ἢ κατὰ τὸν ἀγχιρικαὶ ἀφύσικον εὐρωπαϊκὸν τύπον, ὅστις καταστρέφει τὸ φυσικὸν τῆς γυναικὸς σχῆμα, περιστῶν αὐτὴν ὡς σφῆκα, μόλις δυναμένην ν' ἀναπνῆ καὶ ἀκόμη νὰ περιπατῇ ἐλευθέρως!

ΑΣΙΑΤΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ.

— Φοβοῦ τὸν Θεὸν καὶ μετ' αὐτὸν κανένα ἄλλον περισσότερον, ἀπὸ τὸν μὴ φοβούμενον τὸν Θεόν.

— Ὅστις δὲν γνωρίζει τὸν Πλάστην του, δὲν δύναται νὰ γνωρίσῃ τὸν ἑαυτὸν του.

— Ἐλλειψίς νοός εἶναι χειρότερον ὄλων τῶν εἰδῶν τῆς πτωχείας.

— Ἡ ἐκδίκησις εἶναι

μεγαλειότητος καὶ εὐγενείας ψυχῆς. — Ἐσο εὐλικρινής, ἂν καὶ ἡ εὐλικρίνεια δύναται νὰ στοιχίσῃ τὴν ζωὴν σου.

Ἡ εὐσέβεια εἶναι ἡ μεγίστη σφία, ἡ δὲ ἀσέβεια ἡ μεγίστη μωρία.

— Ὁσὸ μωρῶτερος εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοσῶ μωρότερος.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— **Χρήσιμος πύθκος.** Μεταξύ τῶν πολυπληθῶν εἰδῶν τῶν πύθκων ἡ *Κάκμα*, ἥτις εἶναι ἐντοπία τῆς Ἀφρικής, εἶναι πολὺ ὠφέλιμος εἰς τοὺς λατοίκους. Ὄταν ᾖναι **νία**, εἶναι πολὺ εὐδαιμόνης καὶ οἱ Κάκμοι τὴν μεταχειρίζονται ὡς κατωθέτων ζῶον, ἀντὶ τοῦ κυνός. Γαυγίζει δὲ ὡς ὁ κύων, ὅταν ἴδῃ τις πλησίασιν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐὰν δὲ γείνη χρεία νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν περιουσίαν τοῦ κυρίου τῆς, ἐπειδὴ εἶναι ἰσχυρότερα τοῦ κυνός, τὸ κάμνει ἀποτελεσματικώτερα παρὰ ἐπιβλος.

Ἡ Κάκμα εὐκόλως μανθάνει νὰ φυθᾷ τὸ φασερὸν τοῦ γῆστρου νὰ διευθύνῃ τοὺς ἵππους ἢ τοὺς βόας, οἱ ὁποῖοι σφύρουσιν ἀμύξια, ἀλλὰ ἡ μεγίστη χρησιμότης τῆς εἶναι ἡ ἐπιτηδεύουσα τῆς εἰς τὸ νῆ ἀνευρίσκῃ ὕδωρ εἰς τὰ θερμὰ ἐκείνα κλίματα. Ἐπιτυγχάνει δὲ τοῦτο μεταχειριζομένη τὴν ὄσφρησίν τῆς. Ἐὰν δὲ ὑπάρχῃ ὕδωρ εἰς τι μέρος, ἐξάπαντος ἡ Κάκμα θὲ τὸ ἀνακαλύψῃ.

Πολλὰκις ἡ πηγὴ εἶναι βθέως εἰς τὴν γῆν, καὶ τότε σκάπτει μὲ τῆς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας εἰς οὐ φθάσῃ εἰς τὸ ὕδωρ. Πολλὰκις σκάπτουσα ἀνευρίσκει ἕλκας, αἱ ὁποῖαι περιέχουν πολὺν χρυμὸν, ὅστις καταπαύει τὴν δόξαν καὶ χρησιμεύει προσέτι ὡς τροφή. Ἐννοεῖται ὅτι ἀπ' οὗτο ἀνευρίσκει λαμβάνει τὸ μερίδιόν τῆς καὶ δικαίως, διότι, ἄλλως θὰ ἦτο σκληρὸν καὶ ἀδύνατον!

Θαυμάσια μνημονικά. Ὑπῆρξε ποτε Κορσικανὸν τι παιδίον, τὸ ὁποῖον ἤδυνάτο νὰ ἀποστηθίσῃ 40,000 λέξεις, ἀναμῆς — ἢ κατὰ τάξιν διδομένας εἰς αὐτό, χωρὶς νὰ κάμῃ τὸ ἐλάχιστον λάθος.

Ἄτρός εἰς πρὸ ἐξήκοντα ἐτῶν ἤδυνάτο νὰ ἀποστηθίσῃ ὀλόκληρον τὸ ποίημα τοῦ Μίλτωνος, τὸ ὀνομαζόμενον «Ὁ Ἀπολοθεὶς Παράδεισος», ἂν καὶ τὸ εἶχεν ἀναγνώσει πρὸ 20 περιόδου ἐτῶν!

Ὁ μέγας μαθηματικὸς Εὐλέρ, ὅταν ἐευφρόνη, ἤδυνάτο νὰ εἴπῃ ἐκ στήθους ὀλόκληρον τὴν Διευείδα τῶν Βεργελίου, καὶ ἐνοθυμῆται τὴν πρώτην καὶ τὴν τελευταίαν ὀράδα ἐκάστης σελίδος τῆς ἐκδόσεως, τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζετο πρὶν χάσῃ τὸ φῶς του.

Πολλοὶ κατορθώνουν νὰ ἐνοθυμῶνται πολλὰ διὰ τῆς γυμνάσεως τῆς μνήμης τῶν τοῦτο παρατηροῦμεν εἰς τοὺς ἀμαθεῖς οἱ ὁποῖοι ἤξευραν ἐκ στήθους πολλὰ χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ὁ τυρλὸς Ἀλίκος ἤδυνάτο νὰ εἴπῃ ἐκ στήθους ὀλόκληρον τὴν Γραφήν. Κύριος δὲ εἶς διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀκρίβειάν του ἐπανελάβεν ἐν χωρίον τῆς Γραφῆς ἐσφαλμένως καὶ τὸν ἠρώτησε πού εὐρίσκειτο. Ὁ Ἀλίκος ἀπεκρίθη ὅτι εὐρίσκειτο εἰς τὸ τὰδε μέρος τῆς Γραφῆς, ἀλλ' οὐκ ἦτο ἐσφαλμένως, ὅπως τὸ εἶπεν ὁ κύριος ἐκεῖνος, καὶ ἔδειξε τὸ λάθος! Ὁ αὐτὸς κύριος τὸν ἠρώτησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ 90^{ον} βιβλίον τοῦ 1^{ου} κεφ. τῶν Ἀριθμῶν. Ὁ δὲ Ἀλίκος σχεδὸν στιγμιαίως ἀπεκρίθη «ἀδὲν ὑπάρχει τοιοῦτον βιβλίον, κύριε — τὸ κεφάλαιον τοῦτο εἶναι μόνον 89 ἐδάφια.»

Ὁ Γασσέντης ἤδυνάτο νὰ ἀποστηθίσῃ 6,000 λατινικὰς λέξεις καὶ εἰς νὰ ἀσκήσῃ εἰς τὸ ἀποστηθίσμα εἶχε τὴν συνήθειαν ν' ἀποστηθίσῃ καθ' ἐκάστην 600 λέξεις ἐκ διαφόρων γλωσσῶν.

Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἔχομεν πολλὰ παραδείγματα ἰσχυροτάτων μνημονικῶν, ὅπως ὁ Κύριος ἐγνωρίζεν ὅλους τοὺς στρατιώτας του καθ' ὄνομα.

— **Βαμβάκοσπορος.** Ἡ σημερινὴ ἐποχὴ εἶναι ἐποχὴ μεγάλης χρησιμότητος. — Ὅσαμῆχρι σήμερον ἀπερίπταντο ὡς περιττὰ σήμερον συλλέγονται ὡς χρήσιμα. — Τὰ κούρελια διὰ χάρτην, τὰ κόκκαλα διὰ κόπρισμα τῶν ἀγρῶν, τὰ κέρατα τῶν ζῶων διὰ κτένια, ἐδάγγας, λαθάς διαφόρων ἐργασιῶν κλπ. Ὁ βαμβάκοσπορος, ὅστις οὐτε διὰ κόπρισμα ἐθεωρεῖτο καλὸς, τώρα χρησιμοποιεῖται κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους. Πρῶτον, ἀφοῦ καθαρισθῶν οἱ σπόροι ἀπὸ τὸν βάμβακα, τὸ περιχάλυμμα αὐτῶν χρησιμεύει ὡς ὅλη χάσιμος εἰς διάφορα ἱργαστάσια, ἢ δὲ ἐκ τούτων στάχτι εἶναι καλὸν λίπασμα διὰ τοὺς ἀγρούς. Μετὰ τούτο οἱ σπόροι ἔλθονται, ψήνονται

καὶ πιέζονται — καὶ τὸ μὲν ἔλαιον ταμιεύεται διὰ ἄλλας χρεῖας, τὰ δὲ ἀπομεινάρια τοῦ σπόρου στέλλονται εἰς Ἀγγλίαν ἐκ τῆς Ἀμερικῆς διὰ νὰ χρησιμεύσουν πρὸς τροφήν τῶν ἀγρολάδων. Τὸ ἐκ τοῦ σπόρου ἐκβιβόμενον ἔλαιον εἰς μὲν τὸ Κεκάγο κατασκευάζεται εἰς βούτυρον καὶ λάρδον, εἰς τὴν Κικινάτην χρησιμεύει πρὸς φωτισμὸν καὶ εἰς τὴν Βοστώνην ὡς ἔλαιον διὰ τὴν σαλάταν, ἀφοῦ καθαρισθῇ ἐντελῶς!

Ὁ οἶκος τῆς βασιλείου Βικτωρίας. Οἱ οἰκιστοὶ τῆς βασιλείου Βικτωρίας ἀποτελοῦσιν ὀλόκληρον σὺνταγμα, διότι ἀναθαίνουν εἰς 1000 τὸν ἀριθμ., στοιχίζουσι δὲ 50 περίπου ἐκχτομμύρια φρ. τὸ ἔτος! Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑπάρχουσι 130 ὑπέρβηται διὰ νὰ μὴ παρσιπῶνται, δὲ καὶ οἱ ποινικοὶ εἶναι διωριζόμενοι καὶ πρὸς σύλληψιν αὐτῶν ἐπὶ τούτῳ ἀνθρωποῖ! Ὅλα δὲ ταῦτα τὰ ἐξόδα πληρῶναι ὁ λαὸς καθ' ἔτος διὰ νὰ ἔχῃ τὸ προνομίον νὰ ἔχῃ Βασιλεῖα.

— **Ζωολογικὸς κῆπος τοῦ Λονδίνου.** — Ὁ κῆπος οὗτος εἶναι ὁ μάλλον ἐκτεταμένος καὶ πλουσιώτατος κῆπος τῶν ζωολογικῶν κῆπων εἰς τὸν κόσμον, εἰς παντοειδῆ ζῶα, πτηνὰ, κτλ., ἰδίως ὄμοια εἰς θηρία, τὰ καλλίτερα τῶν ὁποῖων ἡγοράσθησαν μὲ μὲγαν τιμὴν.

Ὄτως εἰς ῥίνκερος εστοίχισε 1,200 λίρας. — Τρεῖς Καμηλοπαρδάλεις σχεδὸν 2400 λίρ. — Εἰς Ἑλέφας μετὰ τοῦ τέκνου του 500 λ. — Ὁ πρῶτος Ἰπποπόταμος 1,000 λ. — Λέοντες καὶ Τίγρεις ἐστοίχισαν εἰς τὴν Ἐταιρίαν τὴν διατηροῦσαν τὸν κῆπον τούτον ἀπὸ 150—200 ἑκάστος. Τινὰ τῶν πτηνῶν εἶναι πολὺ δαπανηρὰ. Δι' ἓν ζεύγος κύνων μὲ μαῦρον λαίμην ἐπληρώθησαν 80 λ. Σπάνια περισσεύει καὶ νῆσσαί στοιχίζουσι ἀπὸ 25—50 λίρας ἑκάστον.

— Τὸ μῆκος τοῦ παρθίου τοῦ Σουέζ εἶναι 92 μίλιων, τὸ δὲ βῆθος 26 ποδῶν. Ἐχρησίσθη δὲ 13 ἔτη, πρὸς ἄνοιξιν. Τὰ ἀτμόπλοια δαπανῶσι 40 ὄρας νὰ διέλθωσιν αὐτὸν καὶ πληρώνουσι 11 σελλίνα κατὰ τόνον διόδια!

— Ἐκ τῶν διασημῶν Κέδρων τοῦ λιθάνου διατηροῦνται ἀκόμη 397—φυλάττονται δὲ ὑπὸ φυλάκων ὠρισμένων ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως.

— Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἰρλανδίας, περὶ τῆς ὁποίας γίνεται τόση πάλαι εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἀναβαίνει εἰς 5,160,000 ψυχὰς. Τούτων τὰ 4,010,000 εἶναι Παπικοὶ τὴν θρησκείαν.

— Αἱ βελτικαῖαι, αἱ ὁποῖαι ἔλανον εἰς τὴν Ῥώμην ἀπὸ τοῦ 1870 μέχρι σήμερον εἶναι θαυμασταί. 121 νέαι ὁδοὶ ἠνοίχθησαν, 143 μίλιον ὄχετοί—3200 νέαι οἰκοδομαί, ἐξήχθησαν δὲ χωμάτα 258,000,000 κυβικῶν ποδῶν καὶ πολλὰ κειμήλια γλυπτικῆς ἤλθον εἰς τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου — Προσέτι ἀνευρέθησαν 120 μαρμάρια καὶ γάλκινα ἀγάλματα ἐν καλῇ καταστάσει, 200 βελτικαῖα, 152 ἀνάγλυφα, 4000 ἀντικείμενα ἐκ τέραρα κούτας, καὶ ἄλλα τόσαι ἐπιγραφαί, καὶ 136,000 νομισματα χάλκινα, ἀργυρὰ καὶ χρυσά. Ἐκτός τούτων αἱ ἀνασκαφαὶ ἀνεκαλύψαν τὰ εἰρηπία κοιμητηρίου τινὸς ἀνήκοντος εἰς ἀποικίαν τινὰ τῆς κομπούλεως Ἀλβας Λόγγας, ἡ ὁποία ἐκατοικεῖτο ὑπὸ ποιμένων, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἀποικοὶ ἔκτισαν τὴν Ῥώμην, ἦτοι *πόλις παρὰ τὸν ποταμὸν*, ἐν τῷ ὀνομα Ῥωμούλου ἐστήμαινεν ἀπλῶς, τὸ ἀνθρώπος τοῦ ποταμοῦ. Ἡ ἐποχὴ τῆς κείσεως τῆς Ῥώμης ἀνάγεται οὕτως εἰς τὴν προϊστορικὴν τὴν καλουμένην *λιθίνην*, καθ' ἣν οἱ ἀνθρώποι ἐνεκα ἐλλείψεως ἐργαλείων πρὸς πελίκουσιν τῶν λίθων ἔκτισον μὲ λίθους ὄμοια εὐρίσκειτο εἰς τὴν φυσικὴν των κατὰστασιν.

— **Τρεῖς ὠφέλιμοι συμβουλαί.** Ἐσο ἔργατικὸς, ἐγχερατὴς καὶ οἰκονόμος καὶ ἐξάπαντος θέλεις ευθυμερῆσαι.

— **Τρεῖς καλὰ μαθητήματα.** Νὰ ᾖναι τις πιστὸς εἰς πᾶν πρᾶγμα. — Νὰ κάμῃ ὅτι καὶ ὅσον δύναται διὰ τὸν ὁποῖον ἐργάζεται — καὶ νὰ προσέχῃ μὲ ποιὸν συνασπόμενος τὰ τρία ταῦτα εἶναι τὰ θεμέλια ἐντίμου χαρακτῆρος καὶ ἐντίμου ἐπιτυχίας εἰς τὸν κόσμον τούτον.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1.) Διατί ἡ Νέα Διαθήκη ὀνομάσθη Εὐαγγέλιον;
- 2.) Διατί ὁ Ἰησοῦς ὀνομάζεται Ἐμμανουήλ;
- 3.) Ποῖος ἦτο ὁ τελευταῖος μάρτυς εἰς τὴν Π. Διαθήκην;